

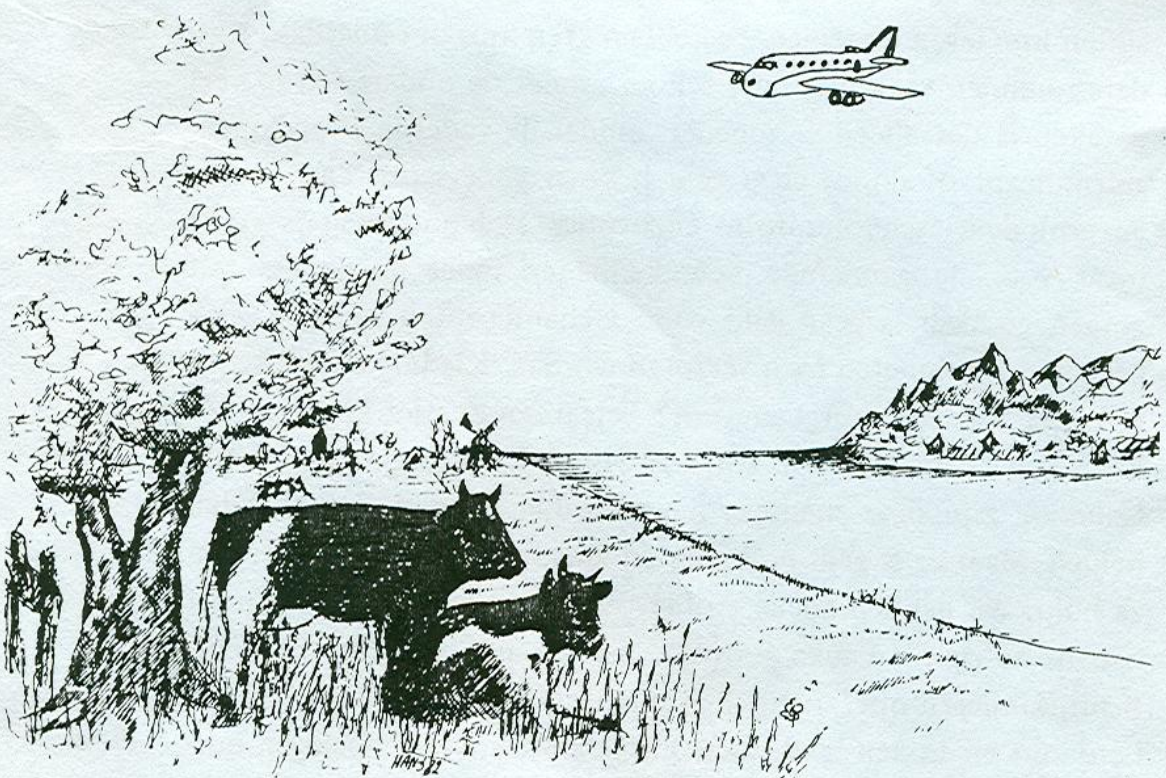
Eindelijk is het dan zo ver. Het eerste "krantje" van de Stichting "Regio Almelo - Sri Lanka".

Toen mijn man en ik enkele jaren geleden begonnen met dit werk, hadden we niet gedacht dat het zó zou uitgroeien. Het begon allemaal met de financiële adoptie van een kind in Sri Lanka. U kunt daar meer over lezen in "Hoe het begon....." verderop in dit blad. Van het één kwam het ander. Het bekende sneeuwbal-effect. Meerdere mensen zijn nu actief voor de armsten van de armen in Sri Lanka. Het belangrijkste van dit werk vind ik de directe hulp. Dat spreekt mij erg aan. Hulp aan mensen, van wiens bestaan ik weet. Daar wordt ik zelf ook blijer van. Als onze hulp mensen een meer menswaardiger bestaan kan bieden, delen wij in hun geluk. Het is niet alle maal zo spectaculair. Geluk zit vaak in een klein hoekje. Een brief, een foto, wat geld, wat aandacht en belangstelling. Het weten: er zij mensen, die van mij houden; die aan mij denken. De mensen zijn zo blij met een toegestoken hand. Het gaat allemaal vanzelf. Het kost tijd en inspanning. Maar als je gezien hebt, hoeveel de mensen daar missen, dan kom je tot de konklusie: ze hebben er recht op. We moeten wat doen. Velen slijten hun leven op straat. Ze hebben geen huis of onderdak. Kinderen kunnen vaak niet naar school omdat de ouders (en in veel gevallen is dat alleen de moeder, omdat de vader is weggelopen, gehandicapt of dood) geen geld hebben voor schriften, pennen en potloden, schooluniform enzovoort. Het onderwijs is gratis maar voor de genoemde benodigdheden moet de ouders zelf zorgen en daar is geen geld voor. Gehandicapten brengen geen geld in, maar moeten toch verzorgd worden. Kleding en voedsel is noodzakelijk. Wie zorgt er voor? Bejaarden zonder kinderen. Ze hebben geen helper. Wie zorgt er voor? Er is nog zo veel werk. Gelukkig zijn dáár mensen, die vrijwillig en met liefde willen helpen. Maar er is geld nodig en zij zijn vaak afhankelijk van onze hulp. Wij hebben goede en betrouwbare kontakten. Drie maal ben ik nu op Sri Lanka geweest. Ik heb alle projecten bezocht. Schrijfkinderen opgezocht. Een moeizame onderneming onder de hete zon en in een land, waar juist de armsten in afgelegen hutjes wonen. Maar ook hartverwarmend.

Wat zijn ze blij met onze hulp en aandacht. Voor ons is het vaak beschaamd. Wij hebben zo veel. Toen zr. Theresilda bij ons thuis was (zie ook het verhaal "Hoe is het begonnen") stond ze verbaasd toen ze mijn voorraadje drinkglazen zag. Een voorraadje, zoals die hier in elk Nederlands gezin voorhanden is. Ze zei: "Lieve help, het lijkt wel een winkel!". Inderdaad. In haar tehuis voor meisjes, waar plusminus 30 meisjes verblijven, hadden ze slechts 10 mokken en borden. Dus om de beurt eten en drinken.

Ik ben erg blij, dat er nu de Stichting Regio Almelo - Sri Lanka is. We kunnen nu beter naar buiten treden. Het werk is te veel voor een paar mensen. Nu is er een enthousiaste groep. We hopen dit werk lang vol te houden. We willen ons graag inzetten, maar zijn ook weer aangewezen op uw steun. We hopen dan ook dat u ons zult blijven helpen. Tot zegen voor de armsten van de armen in Sri Lanka.

- Renske Wind.

HOE HET BEGON.....

*"Ik houd van jou, lieve Mamma.
Ik ben blij, dat jij mijn moeder wilt zijn.
Bid voor mij."*

28/01/'81.

Soosai.

Met dit briefje is het allemaal begonnen. Een briefje van ons schrijfkind Soosai. Ze was 13 jaar en had reeds een bewogen leven achter zich. Dat lasen we in de eerste brief van zr. Theresilda, een non, die zich het lot van Soosai had aangetrokken en haar in haar trainingscentrum voor meisjes had opgenomen. Ze schreef: "Ik heb jullie brief ontvangen, waarin jullie om een schrijfkind vragen. Het zou fijn zijn als jullie iets zouden willen doen voor Soosai. Ze is een meisje van 13 jaar. Ze heeft geen ouders. Drie jaar geleden heb ik haar op straat gevonden. Ze had reeds 5 jaar op straat geleefd. Ze heeft eigenlijk geen opvoeding gehad en natuurlijk ook niets geleerd. Ik probeer haar nu lezen en schrijven te leren. Ze helpt in de tuin en daarvoor ontvangt ze hier eten en kleding. Arm kind. Ze is erg blij dat ze nu kan zeggen: "Ik heb een vader en een moeder". Alstublieft, accepteer haar als uw eigen kind. God zegene u!"

Er kwam een briefwisseling op gang. Heel voorzichtig, maar de harten spraken hun taal van liefde en begrip over en weer. We begrepen dat zr. Theresilda ook vaak de geldmiddelen ontbraken om de meisjes te kunnen voeden en kleden.

We vonden de Gereformeerde jeugdclubs van Almelo bereid, om een heel winterseizoen actie te voeren. Velen weten nog van de actie "500 kippen voor Sri Lanka", welke resulteerde in een bedrag van f. 5000.--. Ze waren erg blij met dit geld. Steeds meer groeide het verlangen om het centrum te bezoeken en zo kon het gebeuren dat we op de eerste dag in januari 1983 met nog 2 echt-paren (waarvan het ene onze dochter en schoonzoon was) landden op het vliegveld van Negombo in Sri Lanka, het vroegere Ceylon.

Zr. Theresilda en de priester Jesunesam waren daar met een busje om ons af te halen. Het zou nog bijna een week duren voor we in het hoge noorden arriveerden. Een zeer interessante, maar ook vermoeiende reis. Maar eindelijk kwamen we dan in Atchuvely, in het opvang- en trainingscentrum "Carmel Anpaham", hetgeen betekent: "Haven van naastenliefde." Het was reeds donker toen we aankwamen en in het schaarse licht zagen we steeds meer donker gekleurde meisjes om ons heen staan en daar was ook Soosai, verlegen, blij, schuchter, lacherig.... Aanvankelijk wat terughoudend, maar op de derde dag werd het al wat beter. Toen, ik zal het nooit vergeten, we stonden bij het busje om die dag naar Jaffna te gaan, riep ze plotseling luid "Mammie" en ze sloeg de arm om mijn hals. Het ijs was gebroken en ik wist dat ik voor dit kind verantwoordelijkheid zou moeten en willen dragen. Enkele dagen later, toen we met elkaar met het busje onderweg waren, begon Soosai een liedje te zingen. De zuster en de priester keken verbaasd achterom en begonnen in de handen te klappen. Ze vertelden dat dit de eerste keer was dat Soosai zong en wat ze zong was het liedje dat zr. Theresilda had gezongen op de avond, waarop ze van de straat was opgenomen. Nu begrepen wij wat onze zorg en aanwezigheid voor dit kind betekenden en ook wij waren dankbaar en blij.

Later is gebleken dat Soosai nog een moeder heeft, maar de vrouw is geestesziek en zwerft langs de stranden. Soosai bleek ook geen 13 maar vermoedelijk reeds 15 of 16 jaar oud te zijn. Aan de hand van de eerste menstruatie wordt namelijk de leeftijd geschat. Een normaal verschijnsel in Sri Lanka. Veel meisjes worden vanwege ondervoeding pas laat ongesteld. Ook kan het voorkomen dat het een jaar of langer duurt eer de tweede menstruatie zich voordoet.

Soosai was moeilijk opvoedbaar. Ze krabde en beet als iemand in haar buurt kwam. Eigenlijk geen wonder als je op straat bent opgegroeid. Ze was bang voor de mensen. Maar met veel liefde en geduld is ze nu toch uitgegroeid tot een jonge vrouw.

Haar verstandelijke ontwikkeling staat niet op een hoog peil en helaas kan

ze niet veel verantwoordelijkheid aan. Het is voor haar een lange weg.

- Renske Wind

Zr. Theresilda en Soosai.